

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2010 r. w sprawach połączonych T-166/07 i T-285/07 Republika Włoska przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 grudnia 2010 r. przez Republikę Włoską

(Sprawa C-566/10 P)

(2011/C 63/38)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Litewska, Republika Grecka

Żądania wnoszącej odwołanie

— Uchylenie, na podstawie art. 56, 58 i 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 września 2010 r. w sprawach połączonych T-166/07 i T-285/07, wydanego w przedmiocie skargi Republiki Włoskiej o stwierdzenie nieważności:

- 1) ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/94/07 mającym na celu utworzenie rezerwy kadrowej 125 administratorów (AD5) w dziedzinie informacji, komunikacji i mediów;
- 2) ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AST/37/07 mającym na celu utworzenie rezerwy kadrowej 110 asystentów (AST 3) w dziedzinie komunikacji i informacji;

obu ogłoszonych w wersjach językowych: angielskiej, francuskiej i niemieckiej Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich z dnia 28 lutego 2007 r., nr C 45A;

- 3) ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/95/07 mającym na celu utworzenie rezerwy kadrowej 20 administratorów (AD5) w dziedzinie informacji (biblioteka/dokumentacja);

ogłoszonego jedynie w wersjach językowych: angielskiej, francuskiej i niemieckiej Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich z dnia 8 maja 2007 r., nr C 103,

- wydanie rozstrzygnięcia w sprawie poprzez stwierdzenie nieważności ww. ogłoszeń o konkursach,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca je podnosi siedem zarzutów.

W pierwszym zarzucie utrzymuje, że zaskarżony wyrok narusza system właściwości w zakresie ustalenia systemu językowego wynikającego z przepisów art. 342 TFUE w związku z art. 6 rozporządzenia Rady nr 1 określającego system językowy (¹). W art. 6 rozporządzenia nr 1/58 Rada przyznała instytucjom kompetencje w zakresie ustalenia w ich wewnętrznych regula-

minach postępowania sposobu stosowania systemu językowego. Jednakże Sąd stwierdził z naruszeniem prawa, że Komisja może określać pewne aspekty swego własnego systemu językowego nawet w odniesieniu do zwykłych ogłoszeń o konkursach.

Drugi zarzut jest skierowany przeciwko argumentacji, jaką Sąd oddalił zarzut naruszenia art. 1, 4, 5 rozporządzenia nr 1/58. Wnosząca odwołanie kwestionuje pod różnymi względami tezę, jakoby ogłoszenia o konkursach nie stanowiły dokumentów powszechnie obowiązujących w rozumieniu art. 4, a tym samym nie podlegały ogólnym zasadom określania systemu językowego, ustalonym w tym rozporządzeniu. Tezy Sądu są, jej zdaniem, pośrednio podważone pewnymi rozwiązaniami zawartymi w regulaminie pracowniczym urzędników.

W trzecim zarzucie odwołania wnosząca je kwestionuje część zaskarżonego wyroku, w której Sąd, w odniesieniu do pełnej publikacji rozpatrywanych ogłoszeń o konkursach jedynie w trzech językach, nie dopatrywał się naruszenia zasady niedyskryminacji ustanowionej w art. 12 WE (obecnie art. 18 TFUE) ani zasady wielojęzyczności w rozumieniu art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 3 UE, art. 5 rozporządzenia nr 1/58 czy art. 1 ust. 2 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników. Zdaniem wnoszącej odwołanie, późniejsza publikacja we wszystkich językach streszczonych ogłoszeń, odsyłających do pełnej publikacji ogłoszeń o konkursach w językach francuskim, niemieckim i angielskim nie mogła zaradzić dyskryminacji kandydatów, których językiem ojczystym były języki inne od wspomnianych, w przeciwieństwie do tego, co utrzymuje Sąd. Uwzględniając fakt tych późniejszych publikacji, Sąd naruszył przede wszystkim art. 263 TFUE, ponieważ zgodność z prawem aktu poddanego kontroli należy oceniać wyłącznie w odniesieniu do brzmienia tego aktu w chwili gdy został przyjęty a późniejsze czynniki nie mogą być uwzględniane.

Czwarty zarzut dotyczy niezgodności z prawem wyboru jedynie trzech języków jako „drugich języków” konkursu. Rozumowanie Sądu, które doprowadziło go do stwierdzenia braku dyskryminacji i braku niespójności wyboru Komisji zawiera szereg naruszeń przepisów prawnych (art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi, art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników), które ustanawiają zasadę wielojęzyczności również w ramach instytucji Unii Europejskiej. W przeciwieństwie do stanowiska Sądu to nie na wnoszącej odwołanie ciążył obowiązek wykazania braku zastosowania ewentualnych odstępstw, lecz to Komisja była obowiązana uzasadnić swój wybór w tym względzie.

W piątym zarzucie wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd dopuścił się błędu, gdy oddalił zarzut naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w związku z tym, że nie przyznał, że utrwalona praktyka Komisji w zakresie konkursów mogła powodować powstanie uzasadnionych oczekiwań po stronie potencjalnych kandydatów w odniesieniu do pewnych zasad rządzących konkursami.

W szóstym zarzucie wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył art. 296 akapit drugi TFUE, stanowiący, że wszystkie akty prawne są uzasadniane, gdy stwierdził, że administracja nie był zobowiązana w ogłoszeniach o konkursach do uzasadnienia wyboru trzech języków roboczych.

Wreszcie siódmy zarzut dotyczy naruszenia norm materialnych dotyczących charakteru i celu ogłoszeń o konkursach, w szczególności art. 1d ust. 1 i 6, art. 28 lit. f) i art. 27 akapit drugi regulaminu pracowniczego urzędników. Sąd naruszył prawo, gdy stwierdził, że ocena umiejętności językowych kandydatów nie jest wyłącznie zadaniem komisji konkursowej, ponieważ instytucja, która wydaje ogłoszenie o konkursie może w ramach kwestii wstępnej dokonywać uprzedniej selekcji osób na podstawie wyłącznie kryteriów językowych.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz. U. 1958 17, s. 385).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 3 grudnia 2010 r. — Inter-Environnement Bruxelles ASBL, Pétitions-Patrimoine ASBL, Atelier de Recherche et d'Action Urbaines ASBL przeciwko Gouvernement de la Région de Bruxelles-Capitale

(Sprawa C-567/10)

(2011/C 63/39)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Inter-Environnement Bruxelles ASBL, Pétitions-Patrimoine ASBL, Atelier de Recherche et d'Action Urbaines ASBL

Strona pozwana: Gouvernement de la Région de Bruxelles-Capitale

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy definicję „planów i programów” w art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (¹) należy interpretować w ten sposób, że wyłącza ona z zakresu stosowania tej dyrektywy postępowanie w sprawie uchylenia w całości lub w części planu takie jak postępowanie dotyczące uchylenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, do którego odnoszą się art. 58–63 Code bruxellois de l'aménagement du territoire?
- 2) Czy słowo „wymagane” widniejące w art. 2 lit. a) tejsz dyrektywy należy rozumieć jako wyłączające z definicji „planów i programów” plany, które są wprawdzie przewidziane przez przepisy ustawowe, ale których przyjęcie nie jest obowiązkowe, takie jak miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, o których mowa w art. 40 Code bruxellois de l'aménagement du territoire?

(¹) Dz.U. L 197, s. 30.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-570/10)

(2011/C 63/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Yerrell, pełnomocnik, M. Mac Aodha, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając lub w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ustanowieniu przepisów ustawowych, wykonawczych niezbędnych administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (¹), Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 10 tej dyrektywy;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 30 czerwca 2009 r.

(¹) Dz.U. L 260, s. 13

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-601/10)

(2011/C 63/41)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i D. Kukovec)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Grecka, udzielając w procedurze negocjacyjnej, bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, zamówień publicznych mających za przedmiot usługi dodatkowe związane z dokonywaniem wpisów w katastrze i z zagospodarowaniem przestrzennym, które nie były objęte pierwotnym zamówieniem gmin Vasilika, Kassandra, Egnatia i Arethousa, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 8 i art. 11 ust. 3 dyrektywy 92/50/EWG (¹) oraz na podstawie art. 20 i art. 31 ust. 4 dyrektywy 2004/18/WE (²);
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.